

Kapitulerar vi faller mörkret över den fria världen

För exakt två år sedan, tidigt på morgonen den 24 februari 2022, såg jag Ukrainas Stockholmsambassadör ta plats på podiet i riksdagens förstakammarsal. I skuggan av dramatiska nyhetssändningar och skakande rapporter från den ukrainska huvudstaden hade riksdagens utrikesutskott blixtkallats till möte.

Starkt berörd men samlad beskrev ambassadören för utskottets ledamöter hur hans hemland var under attack. Efter månader av rysk styrkeuppbyggnad var det närmast otänkbara ett faktum. Under natten hade omfattande robotattacker mot ukrainska försvarsanläggningar följts av en storskalig markinvasion på strategiska platser längs den rysk-ukrainska gränsen.

Vad Vladimir Putin och hans regim är kapabla till hade en hel värld med skrämmande tydlighet kunnat se åren före. Angreppet på Georgien 2008, kriget i östra Ukraina och annekteringen av Krim 2014, markerade inledningen på den ryska erövringspolitik vars skamlösa fortsättning blev uppenbar i februari 2022.

Med angreppet på Ukraina har den ryska regimen visat sin avsikt att rasera den europeiska säkerhetsordningen och statuera exempel. Ett fritt och självständigt land ska kuvas, nationers rätt att på egen hand besluta om tillhörighet och framtid ska underordnas rysk intressesfär.

Samtidigt ska Europeiska unionen och Nato försvagas, suveräna stater ska stoppas från att ansluta sig till fruktbara internationella samarbeten och Putins bisarra imperiebygge fullföljas. Att omfattande mänskligt lidande och hundratusentals dödsoffer i det sammanhanget betyder noll och intet är dessvärre uppenbart.

Lika uppenbart är det att den ryska aggressionen och angreppskriget mot Ukraina inte i något avseende kan ses som avgränsade hot. Ryssland hotar det demokratiska Europa i dess helhet. Det ukrainska folket försvarar sitt eget land, i själva verket även vårt lands frihet och säkerhet.

Mot denna bakgrund blir den senaste tidens utveckling i och kring Ukraina djupt oroande. När kriget går in på tredje året tycks enastående och hjältemodiga militära insatser följas av strategiska bakslag, tecken på krigströtthet och svårigheter att rekrytera soldater. Detta samtidigt som ansvarslösa amerikanska politiker, med Donald Trump i spetsen, hotar att sätta stopp för USA:s ekonomiska och militära stöd.

Den oangenäma sanningen är att Ukraina behöver mer vapen och ökad militär förmåga, inte minskad. EU och Nato behöver mer av enighet och gemensamt

agerande, inte mindre. Politiska beslutsfattare som förtränger detta tar på sig ett tungt ansvar, konsekvenserna riskerar att bli förödande.

Om världen kapitulerar för Vladimir Putin i Ukraina och kommer mörkret falla över hela den fria världen.